Clipe grele din viaţa unui copil

SUFLETE RATACITE

Roman de VINICIU GAFIŢA

Cap. II. Umbrele se alună

Mihai Stareţu simţea cum îl năpădeşte frica. Noaptea tot mai neagră din jurul lui, ploia care începuse să cadă tot mai deasă, noroiul se prindea tot mai mult de picioarele lui îngreuindu-i mersul, totul îl speria şi-l înfricoşa în acelas timp

„Vreau acasă! Vreau să mă duc la tanti Maria. Dece m'ai dat jos din tren?

— Nu ţi-am spus că am vrut să ne plimbăm? îl lămuri cu vocea

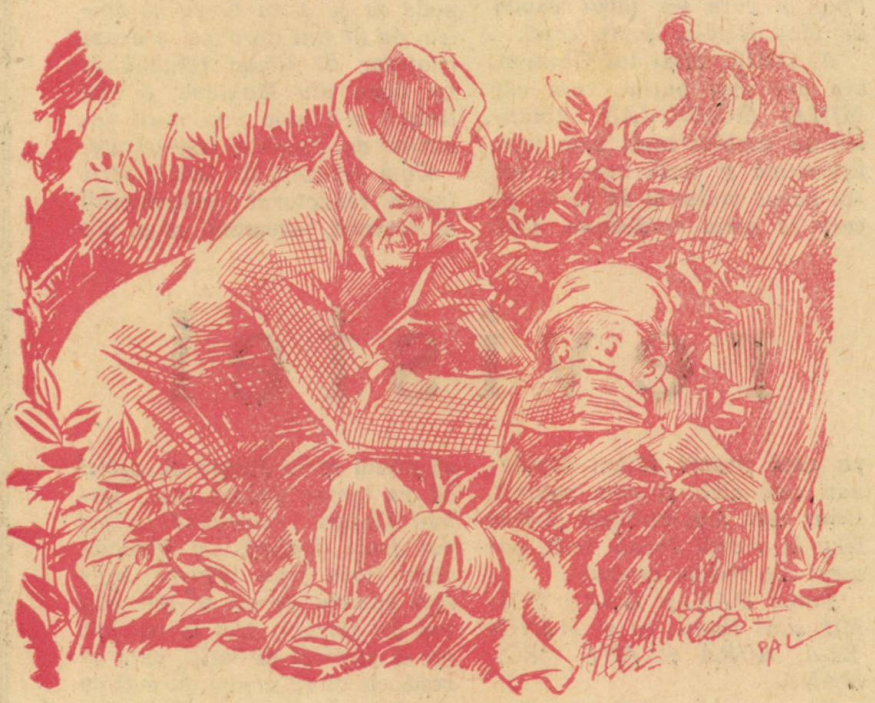

lui aspră, unchiul Sache. N'avea frică. In staţia următoare trenul stă foarte mult. Să ne grăbim, căci îl ajungem şi ne urcăm îl el. O plimbare ca aceasta nu-ţi strică. Tot ai stat ziua întreagă nemişcat.

— Să mergem mai repede, se rugă Mihai. Să nu plece din nou trenul fără noi".

Grăbiră paşii. Curând dădură de un drumeag şi mersul fu mai uşor.

„Mai repede, mai repede, îngâna Mihai, alergând aproape. Dacă nu ajungem de vreme, unchii mei vor aştepta zadarnic. Să alergăm mai bine!"

Deodată se auziră paşi venind din faţă. Vântul aduse şi vorbă de oameni.

„Auzi, sunt oameni pe aici", vru să spună Mihai, dar nu putu pentrucă unchiul Sache îi astupă gura cu palma lui mare şi aspră.

— Taci! îi şopti el. Taci să nu ne audă. Hai în grabă să ne ascundem. Aceştia nu pot fi decât nişte hoţi, căci cine altcineva ar putea umbla noaptea, pe o vreme ca aceasta, pe un drum pustiu. Uite, după tufele de colo",

Fu dus mai mult pe sus până în dosul unor tufişuri ce crescuseră aproape de drumul pe care treceau. Pitulaţi, aşteptară să treacă acei ce nu puteau fi decât nişte oameni necinstiţi.

Intr'adevăr, două umbre se apropiară, legănându-se într'un mers nu prea grăbit. Vorbele lor se auziră o vreme destul de lămurit şi Mihai putu înţelege câteva din ele.

„Nu se poate să fie hoţi, îşi zicea el. Trebue să le vorbesc. Să-i întreb cât mai este până la staţia următoare. Să scap de omul acesta de lângă mine".

Ridicându-se dintr'odată în sus, Mihai deschise gura ca să strige. Dar mâna mare a unchiului Sache fu mai repede decât el şi astfel fu tras cu putere îndărăt şi apăsat cu capul în iarba umedă şi rece. Sgomotul făcu cele două umbre să se oprească pentru o clipă, dar neauzind nimic ce să le dea de bănuit, porniră înainte.

Când ele se îndepărtară, scăpă şi Mihai din stransoare, totuşi nu atât cât să poată striga.

„Nemernicule, îi scrâşni unchiul Sache în ureche. Vrei să ne omoare pe amândoi? Dacă nu eşti cuminte şi nu asculţi, să ştii că o păţeşti rău de tot cu mine. Hai la drum!"

Porniră. Totuşi, Mihai bagă de seamă că se îndepărtează tot mai mult dela drumul de fier şi chiar spuse aceasta omului de alături.

„Se cunoaşte că eşti mic de tot. Noi mergem mai deadreptul pe când linia ferată şi trenul fac mare ocol. Aşa că se prea poate, dacă ne grăbim să ajungem odată cu el în gara către care mergem. Să vezi ce frumos e acolo! Câtă lume este! Ce lumini ard! Sunt foarte nerăbdător să ajung acolo. Dacă nu-mi dădea în gând să te iau cu mine când m'am scoborît, n'ar trebui să mergem prin noroiul acesta căci singur fiind, mi-ar fi fost foarte uşor să alerg şi să mă sui în tren Dar n'am vrut să te las singur, în câmp. Iar tu, în loc să-mi mulţumeşti şi să mă asculţi vrei să mă dai pe mâna bandiţilor care umblă noaptea pe drumuri. Nu, zău, asta e prea mult".

Unchiul Sache făcea pe supăratul. Lui Mihai îi era şi milă de el, că trebuia să stea în ploaie, cu toate că nu era îmbrăcat prea bine. Se socotea vinovat de toate întâmplate, uitând că nu el fusese acela care ceruse să se scoboare.

In faţa lor apărură luminile unui sat. Crezând că însfârşit se apropie de oraşul mult aşteptat, Mihai simţi cum nădejdile îi cresc din nou. Nu se putu opri să nu întrebe:

„Aici e staţia unde ne aşteaptă trenul?

— Nu, nu e aici, îi răspunse morocănos unchiul Sache. Dar nu mai e mult. Acum o să lăsăm drumul acesta şi o să mergem pe cărarea ce se desparte din el pornind peste câmp, spre dreapta. Nu mă tot întreba atâta, că nu-mi face nici o plăcere".

Copilul tăcu. Ii era foame, sete, era obosit. Ghicind parcă toate acestea unchiul Sache se opri. Scoase dintr'un buzunar o bucată de pâine pe care o rupse în două şi-i dădu şi lui Mihai. Din celălalt buzunar ieşi la iveală o sticlă. Dar e